

Tim Etchells

In mijn verbeelding maakt de dollar pirouettes, stort hij in, wordt in alle richtingen verspreid en geatomiseerd om dan terug te keren in een trio met de kronor en de kuna en daarna met de roebel en de yen. Over het algemeen is er meer liquiditeit maar op de rand van de scène wachten dansers en performers met bevroren activa, met ijs op hun huid, met blauwe lippen en klapperende tanden, met een doodsreutel in de keel en honger in de ogen. Een koor van toxische schuldenaars wacht in de coulissen terwijl (verrassend lenige) dikke piefen, dronken van hun cash bonussen en EU/IFOR/IMF/G8 champagne, duetten dansen waarbij ze een reeks gedurfde diagonale glijvluchten maken die op een of andere manier overeenstemmen met de bewegingen van de beursindex. Londen en Brussel ontmoeten Wall Street, met een randje paniek uit IJsland, enkele impulsen en echo's uit Azië, een vleugje wanhoop en onverschilligheid uit verder afgelegen gebieden. Ik heb hier een echte coproductie in gedachten.

Vervolgens (dit is trouwens slechts een schets van mijn subsidiedossier) zou ik iets willen doen met de oorlog. Afghanistan en Irak natuurlijk, waar de echte actie is, al de rest is maar bijzaak of neveneffect. Voor dit werk is de zwarte dansvloer een olievlek, de dans een bloederige catastrofe van her en der verstrooide ledematen. De soundtrack wordt geleverd door General Motors, Harrier, Smith & Wesson, Force Protection, Metal Storm, Boeing, gehuil, geschreeuw, General Electric, Humvee en Kalasjnikov. Wegversperringen en foulleringen alom. Een kwintet van

roofdierengedreun weerklinkt unisono tegen de achtergrond van de hemel boven Kaboel/Bagdad. Troepenbewegingen. Onderschepping. Spanningsposities. Massacontrole. Autobommen. Springtuigen. Retrograde beweging. De eenvoudigste uitdrukkingen gebroken, herhaald, in een lus geplaatst, in stukken gescheurd. De tekst is een praktische inleiding tot het *Arabisch voor Verhoren in 12 lessen* op 3 cd's; het pakket wordt aangevuld door een brochure met daarin 17 gebaren en 23 landkaarten. We kunnen Marcel Dzama vragen voor de tekeningen en misschien Rahib Mroué of Jalal Toufic voor de tekst. Voor dit stuk zullen de dansers gehard moeten zijn – ik denk aan die van Jan Fabre of van Wim Vandekeybus: met hun gezichten tegen de grond gedrukt, hun benen in boeien geklemd, de handen met touwen vastgebonden achter hun rug. Een finaal akkoord van uitgestrekte armen van mensen die gewoon weg willen uit die omgeving. Ik had gedacht aan een finale geïnspireerd door de val van Saigon. Opstijgende helikopters met nog enkele wanhopige klootzakken die zich eraan vastklampen, eerst met twee handen, dan één, dan geen meer: vallend als het dode gewicht dat ze weldra zullen zijn wanneer de helikopters een bepaalde hoogte bereiken en de koude toeslaat. Die valpartijen zijn spectaculair, beter dan de *enrosques* en *entrechats* van prima ballerina's, beter dan het muurlopen op het carnaval. Breakdance. Breek alles. Een bijtend rookeyeffect van brandende top secret documenten stijgt op terwijl de Taliban en/of militie de omheinde scène binnendringen om een einde te maken aan het versnipperen van de documenten zoals ten tijde van Nixon. Lichteffecten door vuurpijlen, lichtspookkogels en het groene schijnsel van nachtvisie. Er bestaan twee soorten stilte en dit is de soort waar ik niet van houd. Ondertussen verdwijnen CIA-agenten of leden van de Special Forces, vermomd in traditionele kledij, stilltjes in de nacht: een complexe verwijdering, zoals die van een niet opspoorbaar driemaal witgewassen doorsluisbedrag, geholpen door de dekmantel van de massabewegingen. *Phasing. Morphing.* Transfer van energie. Verdomd prachtig. Als ik dit tot een goed einde breng krijg ik misschien de Olympische Spelen van 2012... of de grootse show die ze gepland hebben voor Iran? Je zou verwachten dat de massa ondertussen meer dan genoeg heeft van dit soort voorstellingen maar in feite zijn de mensen er gek op, echt waar, of is het gewoon dat ze ondertussen geleerd hebben om hun klachten binnen bepaalde perken te houden?

Iemand schreef op een toiletmuur in Hotel A**** dat hoewel de site in orde leek, de browser geen verbinding tot stand kon brengen. Je voelt je er wel degelijk eenzaam, als het dat is wat ze bedoelen. Ik begin me af te vragen hoe het leven vroeger was.

De dronkaards komen het eindapplaus in ontvangst nemen, ze buigen en kruipen en zijn zich niet bewust van het feit dat de menigte reeds verdwenen is. De nacht valt over de stad. Rode wijn uit plastic bekertjes, goeie conversatie en schitterende ogen, de wifi doet het niet meer. Salut! Salut! Sante! Cheers. Goede nacht. Bona Note. Ik wens je het beste. ☺

Vertaling Luc Ebraert

De originele Engelse versie van deze tekst kan worden gelezen op www.e-tcetera.be